

Οι Έλληνες μετανάστες στο Σύδνεϋ

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος δέκατο πέμπτο

ΠΙΣΩ ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΟ-ΠΗΤΕΡ

Τι απέγινε όμως ο Πέτρος, πως έζησε μια ζωή σ' αυτή τη χώρα. Τον αφήσαμε στο αεροδρόμιο με την καινούργια του οικογένεια, μεσημέρι, Πέμπτη 11, Αυγούστου το 1960. Μπαίνοντας στο καινούργιο αμάξι τράβηξαν όλοι μαζί για το σπίτι. Εκεί γινόταν πανζουρλισμός ήταν ένα σπίτι που είχαν αγοράσει η Κούλα με τον αδερφό της πριν ακόμα έρθουν οι γονείς τους. Το σπίτι ήταν γεμάτο από κόσμο. Ποτέ δεν έμαθε ο Πέτρος πόσοι έμεναν μέσα εκεί. Είχε τέσσερα υπνοδωμάτια, στο καθένα έμεναν πολλά άτομα. Βολεύτηκε εκεί και αυτός, όχι όμως για πολύ. Άλλωστε παντρευτήκαμε με πολιτικό γάμο την Δευτέρα 15, Αυγούστου 1960 και έμειναν σε ένα δωμάτιο για τρία χρόνια, ώσπου να αγοράσουν δικό τους σπίτι. Η Κούλα δεν πήρε τίποτα από τον αδερφό της, μόνο που έμεναν εκεί τρία χρόνια χωρίς να πληρώνει νοίκι. Την άλλη μέρα που έκαναν τον πολιτικό γάμο τον πήρε ο πεθερός του στη δουλειά που δούλευε κι αυτός. Έφτιαχνε συρματφράκτες και πόρτες. Έμεινε εκεί δύο εβδομάδες, δεν του άρεσε. Ήθελε να βρει μια δουλειά της τέχνης του και την βρήκε σε μια οικοδομή ως καλουπατζής. Έλα όμως που δεν ήξερε καθόλου τη γλώσσα και το πρωί όταν ο μηχανικός πήγαινε να του δώσει τα σχέδια για το τι θα έπρεπε να φτιάξει όλη την ημέρα, δεν καταλάβαινε ούτε να διαβάσει το σχέδιο ούτε τι του έλεγε ο μηχανικός. Μόνο μια βδομάδα δούλεψε εκεί. Βρήκε δουλειά σε ένα μαραγκούδικο που έφτιαχναν ντουλάπες. Δούλευε στην συναρμολόγηση, δηλαδή η γραμμή έφερνε τα κομμάτια από τα έπιπλα και μαζί με άλλους τα τελειοποιούσε. Έλα όμως που δεν ήταν γραμμένος στο συνδικάτο. Για να γίνει μέλος έπρεπε να δουλεύει μαραγκός για αρκετό καιρό. Μια μέρα έκοψε το χέρι του στην παλάμη και κάθισε στο σπίτι για δύο εβδομάδες. Όταν γύρισε πίσω στη δουλειά βρήκε άλλον στη θέση του. Αν ήταν στο συνδικάτο δεν θα τολμούσαν να το κάνουν. Αυτό ήταν, δεν θα απογοιτευόταν. Άλλωστε η δουλειά εκείνο τον καιρό ήταν άφθονη. Έπρεπε να ψάξει να βρει μια δουλειά να πληρώνει καλά και να έχεις πολλές υπερωρίες και το κυριότερο να μάθει την αγγλική γλώσσα. Δεν άργησε να τα κάνει και τα δύο. Βρήκε δουλειά σε ένα εργοστάσιο χαρτοποιίας που είχε πολλές υπερωρίες. Δούλευε 12 ώρες την ημέρα έξι

μέρες. 12 £ ήταν τότε το βδομαδιατικό και αυτός έβγαζε 29 την εβδομάδα. Με τη βοήθεια της γυναίκας του που και αυτή δουλεύει στο μοδιστράδικο είχαν ξεπληρώσει τις 600 £ που ήταν χρεωμένος, τα εισιτήρια του και μερικά χρήματα για το χριστιανικό γάμο που έπρεπε να γίνει το συντομότερο για να αρχίσουν οικογένεια και πράγματι παντρεύτηκαν στην εκκλησία της κοιμήσεως της Θεοτόκου στο Ρέντη-28 Οκτωβρίου 1961 και έκαναν ένα μεγάλο πάρτι στο σπίτι όπως γινόταν τότε, με μεζεδάκια και βαρελάκια μπύρα. Άδειάζαν το ένα μετά το άλλο, το πάρτι κράτησε σχεδόν όλη νύχτα. Ευτυχώς ήταν Σάββατο βράδυ και την άλλη μέρα δεν είχε δουλειά. Έπεσε με τα μούτρα στο διάβασμα των αγγλικών, στην αρχή πήγαινε σε νυχτερινό σχολείο, μετά συνέχισε μαθήματα με αλληλογραφία, ώσπου τα τελείωσε και πήρε το πτυχίο της στην αγγλική γλώσσα με αλληλογραφία. Το 1962 άλλαξε και πάλι δουλειά, δούλεψε σε μια εγγλέζικη βιομηχανία αυτοκινήτων. Την έλεγαν BMC τότε μετά με το ονομάστηκε σε British Leyland. Έφτιαχνε τότε τα Morris Mini, Morris 1100 και Austin. Χιλιάδες εργάτες από όλη την Ευρώπη δούλευαν δύο βάρδιες και πιο πολύ από όλους οι Έλληνες. Εκεί χρειάστηκε τα εγγλέζικα που είχε μάθει. Του ανέθεσαν τις πράσες που δούλευε να μαθαίνει τους Έλληνες τον καλύτερο τρόπο εργασίας, πως να είναι παραγωγικοί και με ασφάλεια στις μηχανές. Του άρεσε πολύ αυτή δουλειά και εκτός που πληρωνόταν καλά γνώρισε πολλούς, έκανε και φίλους που τους βοηθούσε όσο μπορούσε. Μερικές φιλίες κρατάνε χρόνια όπως του φίλου του, του Νίκου του Πάπα από τα Γιάννενα, που κρατάει η φιλία μέχρι σήμερα.

Δύο θάνατοι

Μια μέρα έλαβε ένα γράμμα από τον αδερφό του από την Ελλάδα. Του έγραφε ότι πέθανε η μεγάλη αδελφή, η Δημητρούλα από την καρδιά της. Κατηγορούσε τον άντρα της ότι την κακομεταχειριζόταν. Ο Πέτρος δεν μπορεί να ξέρει αν πράγματι ήταν ένοχος, μόνο θεός ας τον τιμωρήσει. Μετά από μερικά χρόνια τον βρήκε ο γιος του κρεμασμένο στο σπίτι του. Πάντως όπως και να έχουν τα πράγματα ο Πέτρος έκλαψε πολύ μόνος του. Ούτε και τη γυναίκα του δεν ήθελε να τον βλέπει να κλαίει. Μετά

από λίγο καιρό πέθανε και ο πατέρας του. Ήταν και ευχάριστα γεγονότα που συνέβησαν. Το πιο ευχάριστο, το 1963, η γυναίκα του έφερε στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Το έβλεπε να μεγαλώνει και να μακραίνουν οι ξανθιές μπούκλες του και τρελαινόταν να περνά όσο πιο πολύ καιρό μπορούσε μαζί της. Το 1962 αγόρασε και το πρώτο του αυτοκίνητο. Και τέλος, η μεγαλύτερη αγορά μέχρι τώρα, το καινούργιο του σπίτι. Τώρα που αποκτίσει οικογένεια έπρεπε να έχει και δικό του σπίτι να φτιάξει το δωμάτιο της κόρης του και ότι ερχόταν αργότερα. Ο κτηματομεσίτης του βρήκε ένα πολύ όμορφο σπίτι στο Ντάλις Χιλ, με ένα όμορφο κήπο γεμάτο τριανταφυλλίες. Συμφώνησαν στην τιμή, 5800 £, προκαταβολή και τρία τέταρτα τόκο το χρόνο. Ήταν πιο εύκολο να αποκτήσεις δικό σου σπίτι αυτόν τον καιρό από ότι είναι σήμερα. Έκανε ένα μεγάλο πάρτι στα βαφτίσια της κόρης του που την ονόμασαν Καλλιόπη, το όνομα της μάνας του. Τα βαρελάκια μπύρες δεν προλάβαν να ανοίγουν, τα μεζεδάκια πήγαιναν και έρχονταν άφθονα. Έπεσαν και οι δύο με τα μούτρα στη δουλειά. Για καλή τους τύχη μια γειτόνισσα απέναντι από το σπίτι προσφέρθηκε να προσέχει την Καλλιόπη και πράγματι την αγαπούσε και την πρόσεχε σαν δικό της παιδί. Στα μέσα του 1960 η Ελλάδα βρισκόταν σε μεγάλη οικονομική κρίση. Τα γεωργικά προϊόντα δεν πουλιόταν. Ο αδελφός παλεύει μόνος του τα χωράφια για να αναστήσει την οικογένεια του. Είχε δύο γιους να μεγαλώσει. Η μάνα είχε γεράσει. Δουλειές πολλές χωρίς κέρδος. Σκέφτηκε λοιπόν ότι το χωριό δεν είχε μέλλον και ειδικά για τα παιδιά. Έτσι αποφάσισε να τους κάνει προσκλήσεις, να τους φέρει στην Αυστραλία. Και πράγματι τα παιδιά του αδελφού του μορφώθηκαν και τα δύο και έχουν μία αξιοθαύμαστη οικογένεια και οι δύο. Πήρε λοιπόν τον αδερφό του στο εργοστάσιο που δούλευε κι αυτός. Η μόνη που δεν πήγε καλά η μετανάστευση ήταν η μάνα. Είχε ζήσει όλη της τη ζωή στο χωριό, εκεί γεννήθηκε, εκεί παντρεύτηκε και η ξενιτιά δεν ήταν ότι το καλύτερο για αυτή, να ζει άγνωστοι μεταξύ αγνώστων. Πάντως ποτέ δεν παραπονέθηκε. Το έκανε πιο πολύ για το μεγάλο γιο και την οικογένεια του.

